

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2011. gada 13. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 un T-154/07 ThyssenKrupp Liften Ascenseurs u.c./Komisija 2011. gada 30. septembrī iesniedza ThyssenKrupp AG

(Lieta C-506/11 P)

(2011/C 347/34)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: ThyssenKrupp AG (pārstāvji — M. Klusmann un S. Thomas, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2011. gada 13. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 un T-154/07 ThyssenKrupp Liften Ascenseurs u.c./Eiropas Komisija tiktāl, ciktāl ar to ir noraidīta prasība un ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;
- pakārtoti, vēl vairāk samērīgi samazināt apstrīdētā Eiropas Komisijas 2007. gada 21. februāra lēmuma 2. pantā apelācijas sūdzības iesniedzējai piemēroto naudas sodu;
- pakārtoti tam, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz Komisijas kompetences neesamību, būtisku formas prasību pārkāpumu, EK līguma un attiecīgi Līguma par ES darbību pārkāpumu un šo līgumu īstenošanā piemērojamo tiesību normu pārkāpumu, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu un pamattiesību pārkāpumiem, kopā izvirzot septiņus pamatus.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini apstiprinājusi Komisijas kompetenci attiecībā uz procedūras īstenošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis pienākums atcelt Komisijas lēmumu LESD 101. panta (bijušā EKL 81. panta) nepiemērojamības dēļ, jo vietējiem pārkāpumiem nav starpvalstu nozīmes. Pat ja Vispārējā tiesa atzīstot, ka LESD 101. pants ir piemēro-

jams, tai esot bijis jāievēro, ka Komisijas kompetence katrā ziņā ir pretrunā ar Regulu 1/2003⁽¹⁾ izveidotajai paralēlo pilnvaru sistēmai pēc EKT paziņojuma. Visbeidzot, Vispārējā tiesa neesot atzinusi, ka, Komisijai novēloti sākot procedūru, esot pārkāptas pamattiesības aizsargātais precizitātes un likumības princips saistībā ar sodiem.

Otrkārt, Vispārējā tiesa neesot atzinusi, ka ir pārkāpts princips *ne bis in idem*, jo Komisija neesot ņēmusi vērā valsts konkurences iestāžu amnestijas lēmumus par labu apelācijas sūdzības iesniedzējai, kas pieņemti pirms procedūras sākšanas.

Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini apstiprinājusi Komisijas lēmumu apelācijas sūdzības iesniedzēju saukt pie solidarās atbildības kopā ar tās meitassabiedrībām. Neesot apstrīdēts tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pati nav piedalījies pārkāpumos. Vainošana citas personas rīcībā, pamatojoties uz kļūdaino premisu par ekonomiskās vienības atbildību, ir pretrunā sodu [izpildes] tiesībās paredzētajam personiskās atbildības principam, principam *in dubio pro reo* un tiesībām uz taisnīgu tiesu.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa kļūdaini neesot atzinusi, ka ar apstiprinājumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas saukšanu pie solidarās atbildības, esot pārkāpts personiskās atbildības princips. Pakārtoti, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini apstiprinājusi Komisijas lēmumu attiecībā uz neesošajām atbildības kvotām iekšējās attiecībās un šajā ziņā spriedumā neesot pamatojuma.

Piektkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa spriedumā neesot ievērojusi tai likumīgi noteikto visaptverošo pienākumu veikt pārbaudi, jo Vispārējā tiesa esot nepietiekami pārbaudījusi to, vai Komisija nav nesamērīgi noteikusi sākumsummu, preventīvo reizināšanas koeficientu, un par vienlaicīgiem pārkāpumiem vairākkārtēji piemērojusi naudas sodu, kā arī nav izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas sadarbību, un tādējādi Vispārējā tiesa esot pārkāpusi pamattiesības uz taisnīgu tiesu un tajā ietverto tiesību aizsardzības garantiju. Katrā ziņā minētajā spriedumā neesot pietiekama pamatojuma tiktāl, ciktāl tajā, atkāpjoties no Komisijas lēmumu pieņemšanas prakses, esot apstiprināta vairākkārtēja naudas soda piemērošana.

Sestkārt, ir izvirzīts iebildums par samērīguma principa un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu attiecībā uz sākumsummas noteikšanu saistībā ar pārkāpumu, kas attiecas uz Vāciju, jo, nosakot sākumsummu, esot ņemts vērā negūtais apgrozījums, lai gan to nepieļauj primāri apsvērumi. Vispārējā tiesa šajā ziņā attiecībā pret *Schindler* esot atbilstoši sniegusi atšķirīgu pamatojumu, bet prettiesiski neesot šo atšķirību ievērojusi attiecībā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju.

Septītkārt, ir izvirzīts iebildums par kļūdainu sākumsummas noteikšanu arī saistībā ar naudas sodu, kas attiecas uz Nīderlandes tirgu; tā tirgus apjoms esot pilnībā ņemts vērā, lai gan to kartelis skāra tikai niecīgā apjomā.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 3. oktobrī iesniedza Työtuomioistuin (Somija) — Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö TSN ry/Terveyspalvelualan Liitto ry un Mehiläinen Oy

(Lieta C-512/11)

(2011/C 347/35)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Työtuomioistuin

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Terveys- ja sosiaalialan neuvottelujärjestö TSN ry

Atbildētājas: Terveyspalvelualan Liitto ry un Mehiläinen Oy

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Direktīvai 2006/54/EK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos ⁽¹⁾, kā arī Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīvai 92/85/EEK par pasākumu ieviešanu, lai veicinātu drošības un veselības aizsardzības darbā uzlabošanu strādājošām grūtniecēm, sievietēm, kas strādā pēcdzemdību periodā, vai strādājošām sievietēm, kas baro bērnu ar krūti ⁽²⁾, pretrunā ir valsts darba koplīguma noteikumi vai šo noteikumu interpretācija, saskaņā ar kuru darba ņēmējai, kura no bērna

kopšanas atvaļinājuma bez samaksas saglabāšanas dodas maternitātes atvaļinājumā, netiek maksāta darba koplīgumā paredzētā samaksa par maternitātes atvaļinājuma laiku?

⁽¹⁾ OV L 204, 23. lpp.

⁽²⁾ OV L 348, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 3. oktobrī iesniedza Työtuomioistuin (Somija) — Yleimmät Toimihenkilöt YTN ry/Teknologioteollisuus ry un Nokia Siemens Networks Oy

(Lieta C-513/11)

(2011/C 347/36)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Työtuomioistuin

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Yleimmät Toimihenkilöt YTN ry

Atbildētājas: Teknologioteollisuus ry un Nokia Siemens Network Oy

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Direktīvai 2006/54/EK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos ⁽¹⁾, kā arī Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīvai 92/85/EEK par pasākumu ieviešanu, lai veicinātu drošības un veselības aizsardzības darbā uzlabošanu strādājošām grūtniecēm, sievietēm, kas strādā pēcdzemdību periodā, vai strādājošām sievietēm, kas baro bērnu ar krūti ⁽²⁾, pretrunā ir valsts darba koplīguma interpretācija, saskaņā ar kuru darba ņēmējai, kura no bērna kopšanas atvaļinājuma bez samaksas saglabāšanas pāriet maternitātes atvaļinājumā, netiek maksāta darba koplīgumā paredzētā samaksa par maternitātes atvaļinājuma laiku?

⁽¹⁾ OV L 204, 23. lpp.

⁽²⁾ OV L 348, 1. lpp.